

at hædre Provsten med et Festmaaltid og en Sølvkaffekande, hvad han dog — med Tak, men meget bestemt — havde bedt sig fritaget for. Uden andre end de allernødvendigste Formaliteter, men tilsyneladende ogsaa uden særlig Bitterhed, skiltes da Provsten fra sin Menighed. Kun overfor Emanuel røbede han en Gang sin sande Sindsstemning, da han ved Afskeden koldt trykkede hans Haand og sagde, at det vel var overflødigt at ønske de Folk tillykke, der var saa heldige at have „Tidens Vind“ i deres Sejl.

Saasnart Provstens var borte, flyttede Emanuel ned fra sit Kvistkammer med sine faa Møbler og indrettede sig i Tønnesens Studereværelse og i et af Soveværelserne. Hele den øvrige Lejlighed kom til at staa tom, undtagen Pige-kammeret, hvor den gamle, halte Lone foreløbig blev boende i Egenskab af Emanuels Husholderske. Der var forresten ingen, der havde anmodet hende derom; men hun lod, som om hun hørte med til Husets mur- og nagelfaste Inventar, og Emanuel var godmodig nok til at gaa ind paa hendes Betragtningssmaaade. „Maren“ derimod havde fulgt Provsten tilligemed Hestene og Kaleshevognen, og nogen ny Karl var der ingen Anledning til at anskaffe sig, idet Præstegaardsjorden — til Emanuels store Sorg — var bortforpagtet til en af Vejlbybønderne og ikke før om et Aarstid vilde blive gjort fri.

Han tilbragte derfor nu som før det meste af den Tid, hans Præstegerning levnede ham, i Skibberup hos Svigerforældrene, hvor han daglig deltog i al Slags Arbejde. Han pløjede, lugede Roeplanterne og kørte Gødning ud paa Brakmarken. Om Aftenen sad han sammen med Hansine ude paa Havediget og saae paa Solnedgangen og talte om Fremtiden. Hansine lænede nu helt fortroligt sit Hoved mod hans Skulder; og mens Skumringens blaalige Dis bredte sig over Marker og Enge, drog han hende i overstrømmende Lykkefølelse tæt ind til sit bankende Hjerte.